

Juliette Bordes

Regele se trezește

Și dacă rugăciunea mi-ar fi povestită...

*Traducere din limba franceză
de Aghi Moulas*

Galaxia Gutenberg
2023

Știi că trebuie să păstrezi tăcerea, iar și iar, ca în sfârșit Iubirea să se poată strecura în sufletul tău și să-i spui pe Nume?

Tăcerea din tine este necesară pentru a stăpâni și arde gândurile, întrebările și frica ce vin să-i frângă elanul de viață, sevele bucuriei și științei iubitoare.

Tăcerea te conduce în grădina originală ca să înflorească în tine și să lase să înflorească razele ei luminoase, murmurând o Prezență.

Ea este puternică și blândă, imperativă și răbdătoare și cu cât lași mai mult să trăiască în tine chemările sale, murmurele sale, cu atât mai mult lași Celui misterios, spațiul creator unde, în sfârșit îți atinge inima și-i vorbește în secret.

Tăcerea și viața sunt surori; ele sunt poate chiar aceeași ființă în sfârșit descoperită, de

aceeași origine, căci tăcerea este iubire și iubirea tace mereu pentru a vorbi fără zgomot.

Dacă pentru a iubi este suficientă scânteia unei priviri, murmurul discret care ne face să ridicăm privirea și să ne surâdă inima, pentru a ne ruga este îndeosebi necesară această zămislire a tăcerii. Atunci, viața poate țâșni ca o apă de munte, ca râsul unui copil pe care nimic nu-l oprește, sau ca o floare care se deschide noaptea fără să-i pese de zgomotele distrugătoare.

Câte tăceri neobservate irigă pământul nostru cu greutatea lor de iubire și de rugăciune!

Câte tăceri, stăpânite de dorința de a primi și de a cunoaște, inundă străzile și orașele noastre înjunghiate de cuvinte dezlănțuite!

Ele se revarsă din inimi retrase în mănăstiri, unde sanctuarele interioare sunt păzite cu gelozie de îngerii rugăciunii. Chiar dacă nimeni nu-i remarcă, ei sunt totuși stâlpii pe care se sprijină adevăratele lăcașuri vizitate și dătătoare de viață.

Iată prietenii noștri cei mai buni care ne feresc de cuvintele rapide și orgolioase care lovesc și separă. Ei creează în interiorul nostru profund, o fortăreață de iubire, un leagăn de viață unde se pot refugia ființele rănite. Ei sunt adevărata viață, cea care se oferă prin tăcere, în loc să ia prin vorbe.

Tăcerile îndrăgite și cultivate nu sunt murmurul rece care refuză să se deschidă necunoscătorilor; ele nu sunt castele de necucerit, ci insule regești unde valuri delicate depun sărutul lor de spumă tandră și de mister infinit.

Ele sunt viața în primele ei dimineți, viața primordială și fără de păcat, cea care ar fi trebuit să fie și care trebuie regăsită. Născute din minunăția apei și a primăverii, ele se miră de ceea ce este viața și, tac ca nu cumva să o întineze.

Primul luminiș în zorii zilei, liniștea a înțeleș tresăririle vieții ivite din acoperirea vorbelor și a zgomotelor.

Liniștea este totdeauna prezentă, veghind la porțile sufletelor noastre, pentru a le învăța să

se roage, să aștepte, să contemple. Asemenea îngerilor care vorbesc puțin, dar ne ating mângâind, ea ne vizitează des, și când o înțelegem, o lăsăm să vină cu daruri binefăcătoare. Nu ne mai este teamă de ea căci vedem clar focurile ei de viață, ce ne unesc cu Iubirea, care este originea a tot ceea ce există.

Iubirea de Nazaret, de Betania sau de Cana, Iubirea de Ghetsemani sau de zori pascale, sunt iubiri fără zgomote, fără strălucire și fără voal.

Aceste iubiri nu se impun... ele ne solicită discret și știu să se retragă când ne văd reticenți. Niciodată nu vor forța zidurile noastre unde cuvintele se îngrămădesc și se izbesc, ci asemenea unei melodii blânde și iubitoare, vor reveni tremurând și implorând să-și caute locul în viața noastră și pentru a semăna semințele lor pure, azurii.

Iubirile vor să stăpânească întrebările noastre, să calmeze neliniștea noastră, să ne spună că izvorul se naște dincolo de zorii zilei și de frumusețea care există deja în noi, dacă acceptăm să o ascultăm.

deschide delicat, pentru a binecuvânta eforturile noastre perseverente.

Două tăceri se vor atinge, ușoare ca o mângâiere pe capul unui copil, două tăceri se vor cununa ca doi logodnici, modelați prin așteptarea răbdătoare care a edificat zilele lor obscure, odihnindu-se pe o lizieră de lumină pe care nu o întrezăriseră.

Când își consumă nunțile, tăcerile încordate de ore de speranță dispar, și doar un dialog de iubire, în sfârșit eliberat, îi unește, dincolo de cuvintele inutile, de vorbele fără viață.

Se pare că Misterul Celui tăcut nu vrea să se nască în noi decât în liniște. Iată invitația sa, și atâta timp cât noi nu-i răspundem, El nu poate părăsi lăcașul Său regal, căci dorește să găsească în noi o asemănare pe care să o modeleze cu iubire. Dacă îi rezistăm cu întrebările noastre necontrolate, El va aștepta acele ore binecuvântate, când ne va vedea receptivi și aprobatori. Atunci ne va înveșmânta cu aurora Sa țesută în albastru și rugăciune.

